

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΙΝ ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Αυτό, λοχαγέ, μου εξήγησε, μου τὸ ἔδωσε ἡ νέα πού παρέλασε τὸ ἄλλο.

Ἡ χαρὰ μου ἦταν ἀπερίγραπτη.

Χτύπησα φίλικα τὸν μαῦρο στὸν ὤμο, τὸν ἄφησα νὰ φύγῃ καὶ κατόπιν ἐπληρήθηκα ἀσκόπως στὰ στενοσόκακα τοῦ χωριοῦ.

Ἦταν ἡμέρα γιορτῆς, τῆς πρὶ παράξενης τοπικῆς γιορτῆς. Οἱ δρόμοι ἦσαν γεμάτοι κόσμο, χωρικούς καὶ βοσκούς ἀπ' ὅλα τὰ γύρω χωριά. Παρέες προσωπίδοφόρων γύριζαν δεξιά κ' ἄριστερα. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς κρατοῦσαν στὰ χέρια τους εἰκόνες καὶ ἀγάλματα διαφόρων ἁγίων, εἰκόνες τοῦ Ποντίου Πλάτου καὶ τοῦ Χριστοῦ!..

Στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ καίγαν πυροτεχνήματα, φωνές καὶ κακὸ γινότανε παντοῦ γύρω...

Νεαρὲς Ἴνδεις, στολισμένους φανταχτερά, περνοῦσαν καμαρωτῆς-καμαρωτῆς, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος...

Ὅλη αὐτὴ ἡ κίνησις καὶ τὸ πανδαμόνιο μὲ κουράσανε, ἐπὶ τέλος καὶ μ' ἐξάλισαν. Γύρισα λοιπὸν στὸν καταυλισμὸ καὶ διάταξα νὰ μου ἐτοιμάσουν τὸ Μόρο μου, γιὰ νὰ κάμω ἕναν περιπάτο στὶς γύρω ἐξοχὲς καὶ ν' ἀναπνεύσω καθαρὸν ἀέρα...

Ἐνῶ περίμενα νὰ μου τοιαῦσον τὸ ἄλλογό μου, τὸ θλέμμα μου ἔπεσε πρὸς τὴν ἀθιένδα τοῦ πατέρα τῆς Ἴζολίνας, ἡ ὁποία ἐφάνταξε ὀλόλευκη στὸ βάθος τῆς πεδιάδος, ἔξω ἀπ' τὸ χωριό. Ξαφνικὰ ἀντίκρουσα νὰ βγαίη ἀπ' τὴν πόλιν τῆς ἀθιένδας ἕνας ὑπέρητης, κρατώντας ἕνα λευκὸ ἄλλογο.

Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατὰ.

Ἀνεγνώρισα τὸ Λευκὸ Ἄλλογο τῶν λειμῶνων!..

Ποῦ τὸ ἐπῆγαναν ἄραγε;

Ἡ ἀπορία μου αὐτὴ δὲν ἐκράτησε πολὺ. Ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς ἀθιένδας βγήκε, σὲ λίγο, μιά νέα ντυμένη στὰ κόκκινα.

Ἦταν ἡ Ἴζολίνα!..

Ἡ ὠραία κόρη τοῦ ντὲ Βάργας, πλησίασε κοντὰ στὸν ὑπέρητη, ἐχάιδεψε τὸ περήφανο ἄλλογο στὴ χαιτὶ τοῦ καὶ κατόπιν πήδησε πάνω σ' αὐτὸ κ' ἄρχισε νὰ καλπάζῃ πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ, καταπράσινη πεδιάδα...

Ποῦ ἐπῆγανε ἄραγε;

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ, ἔνδ' ἔκανα τὴ σκέψιν αὐτὴ.

Ἡ ὠραία καὶ πεπειραμένη δαμάστρια τῶν ἄλλογων, προχώρησε λίγο πρὸς τὸ χωριὸ κ' ἄεσφανα στάθηκε. Στάθηκε γιὰ λίγα λεπτά, ἔχοντας τὸ βλέμμα τῆς καρφωμένο πρὸς τὸν καταυλισμὸ μας. Αὐτὸ μὲ συνεκίνησε βαθύτατα. Ἐλπίσα, γιὰ μιά στιγμὴ, ὅτι θὰ ἐρχόταν ἰσως νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ γιὰ τὸ δῶρο μου. Μὰ ἡ ἐλπίς μου αὐτὴ δὲν ἐπραγματοποιήθηκε.

Ἡ κομψὴ ἱππεύτρια χτύπησε ξαφνικὰ τὸ ἄλλογό τῆς καὶ χάθηκε σὲ λίγο, πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ δάσους...

Δὲν ἔπρεπε νὰ χῶναι καιρὸ.

Ἀνυπομονοῦσα νὰ τρέξω καὶ νὰ τὴν συναντήσω. Τὸ ἄλλογό μου ἦταν ἔτοιμο. Πήδησα πάνω σ' αὐτὸ κ' ἔτρεξα καλπάζοντας πρὸς τὴν πεδιάδα. Ὁταν ἔφτασα ἐκεῖ, ἀντίκρου στὸ πῆξι τῆς Ἴζολίνας, συνάντησα ἕναν μικρὸ Μεξικανὸ. Ὁ μικρὸς αὐτὸς ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος μου ὅταν μὲ εἶδε

καὶ μοῦ φώναξε κάτι. Δὲν ἔδωσα ὅμως προσοχὴ τὰ λόγια του. Ἴσως ὁ μικρὸς ἀστευθῆκε, σκέφθηκα, κ' ἐξακολούθησα τὸ δρόμο μου.

Ὅταν ὁμως ἀπομακρύνθηκα ἀρκετὰ, μετάνοισα γιὰτὶ δὲν στάθηκα ν' ἀκούσω τί εἶπε ὁ μικρὸς. Ἄν ἦταν ἀπειταλμένος τῆς Ἴζολίνας; Κι' ἀσφαλῶς, κάτι τέτοιο θὰ συνέβαινε. Θὰ ἦταν ὁ ἴδιος μικρὸς πού ρωτοῦσε γιὰ μένα, ὅταν ἀπουσίασα ἀπ' τὸν καταυλισμὸ. Τώρα περὶ ὅμως ἦταν ἀσάφ. Δὲν μπορούσα νὰ ξαναγυρίσω πίσω. Κι' ἐξακολούθησα τὸ δρόμο μου, καλπάζοντας πρὸς τὸ δάσος.

Σὲ λίγο εἶχα εἰσχωρῆσει στὸ δάσος, ἀρκετὰ βαθειά. Ἀπόλυτὴ σιγὴ ἀπλώνεταν γύρω μου. Τὰ δέντρα ἦσαν πυκνὰ καὶ τὸ φῶς λιγοστὸ. Προχώρησα ὡστόσο ἀκόμη, ὡς πού ἔφτασα σ' ἕνα μέρος πού τὰ δέντρα ἦσαν πιο ἀραιά. Στὸ μέρος αὐτὸ ὕψωνταν ἕνας μικρὸς λόφος κ' ἀνέβηκα, χωρὶς νὰ διατάσω στὴν κορυφὴ του, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ δῶ τί γίνεται γύρω.

Ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ πάνω, σταμάτησα τ' ἄλλογό μου κ' ἔβριξα ἕνα βλέμμα ὀλόγυρα. Ἡ Ἴζολίνα δὲν φαινόταν πούθεν. Τί εἶχε γίνει; Εἶχε ξαναγυρίσει στὸ σπίτι τῆς ἢ ἦταν κάπου κοντὰ καὶ τὴν ἐκρυβαν τὰ πυκνὰ δέντρα τοῦ δάσους;

Ἐμμεσα ἔτσι σκεπτικὸς κ' ἀναποφάσιτος, ὡς πού ἀκούσα ἀσφανα καλπασμὸ ἄλλογού πού πληρίαζε πρὸς τὸ λόφο.

Ἡ καρδιά μου ἐοκίρτησε.

Θὰ ἦταν ἡ Ἴζολίνα, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία γι' αὐτὸ.

Ὁστόσο, κρυφτήκα πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο καὶ περίμενα. Μερικὰ δευτερόλεπτα ἐπέερασαν. Καὶ τέλος, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ τοὺς ψιλοὺς θάμνους τοῦ δάσους, ἐπρόβαλε ἡ ὠραία Μεξικανὴ κόρη, περήφανη πάνω στὸ Λευκὸ Ἄλλογο τῶν λειμῶνων.

Μ' ὅλη τὴ συγκίνησι πού αἰσθανόμουν, δὲν φανερώθηκα. Περίμενα νὰ δῶ τί θὰ συμβῆ.

Ἡ Ἴζολίνα στάθηκε στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου κ' ἄρχισε νὰ κυττάζῃ προσεκτικὰ πρὸς τὴν πεδιάδα, σάν νὰ ἀναζητοῦσε κάποιον. Αὐτὸ μ' ἔβαλε σὲ ὑπόψια. Ποῦν περίμενε ἄραγε; σκέφθηκα. Σὲ ποῦν νόχῃ δώσει τάχα ραντεβού, ἔδω πάνω;

Ἡ σκέψεις αὐτῆς μ' ἔκαναν ἔξω φρενῶν.

Θυμήθηκα τὸν Ἰγούρρα. Καὶ μιά ἀπερίγραπτη λύσσα μὲ κατέλαβε.

Αὐτὸν, αὐτὸν περίμενε ἰσως, σκεφτόμουν. Γι' αὐτὸν ἦρθε ἔδω πάνω. Τὸν ἀγαπᾷ!.. Πρέπει νὰ τὸ μάθω, πρέπει νὰ τὸ ἐξακριβώσω... Καὶ μὴ μπωρώντας περὶ νὰ συζητηθῶ, ἀφῆσα ἐλεύθερα τὰ χυλιόρια τοῦ Μόρο μου, τὸν σπυροῦσα κ' ἐκάλπασα πρὸς τὸ μέρος τῆς.

Ἡ Ἴζολίνα ἀκούσε τὸν καλπασμὸ τοῦ ἄλλογού μου. Δὲν μὲ διέκρινε ὅμως ἀμέσως καὶ φώναξε δυνατὰ:

— Ποιὸς εἶνε ἐκεῖ;

Δὲν τῆς ἀπάντησα. Λίγα δευτερόλεπτα ἀκόμη καὶ βρέθηκα ἔμπρὸς τῆς. Στεκόμαστε τώρα ἀντιμέτωποι, ὁ ἕνας ἀντικρὸν στὸν ἄλλο.

— Σεῖς, λοχαγέ! μὲ ρώτησε ξαφνισμένη ἡ Ἴζολίνα. Πῶς ἤρθατε μόνος σας ἐδῶ πάνω; Ποιὸς σας εἶδε;

— Κανείς, νενοῦρα, τῆς ἀπάντησα.

Τὸν ἄρπαξαν μιά μέρα οἱ Ἴνδοι!..

—Δέν σάς ώδήγησε κανένας άπολύτως ;
 —Όχι, σενοριτά.
 —Καί πώς βρήκατε μόνος σας τό μέρος αυτό ;
 —Μ' ώδήγησε—ήθελα να πώ, ή αγάπη πούχω γιά σάς, έλλά σουργατήθηκα—μ' ώδήγησε, άπάντησα, τό άλόγό μου.
 —Καί ό Κύριος ;
 —Ποιός Κύριος, σενοριτά ;
 —Ό Κύριος. Πού είνε ό Κύριος ;
 —Δέν γνωρίζω ποιόν άποκαλείτε μέ τ' όνομα αυτό, σενοριτά. "Αν όμως όνομάζετε έτσι τόν εξάδελφό σας, τόν 'Ιχούρρα, καλά θά κάν ή μήν έμφανιστή έδώ πέρα.
 —Ό 'Ιχούρρας! Πού τόν θυμηθήκατε ;
 —Πού τόν θυμηθήκα ; Δέν θά τόν ξεχάσω, σενοριτά, πριν κανονίσω μερικούς λογαριασμούς καζύ του. Καλά λοιπόν θά κάμη ή μήν έμφανιστή έδώ πάνω. Γιατί άν έρθει έδώ, ένας άπό τούς δύο μας θά μείνι για πάντα στό μέρος αυτό, τροφή τών κοράκων. Ό άνθρωπος αυτός έπιθυούλεθηκε τή ζωή μου κι' ώρکیτσηκα να τόν άποτάσσω, όπου κι' άν τόν συναντήσω καί σ' όποιαδήποτε ώρα!..
 —Ό Θεός να δώσει, να φυλάξετε τόν όρκο σας, λοχαγέ.
 Τά λόγια της μέ κατέπληξαν.
 —Πώς! φώναξα. Μιλάτε έτσι γιά τόν εξάδελφό σας ;
 —Ναί, άπάντησε. Μιλώ έτσι για αυτόν καί δέν λέω καμμιά υπερβολή.

—Ότε ό Ραφαήλ 'Ιχούρρα σάς είνε μιστός ;
 —Μάλιστα, λοχαγέ. Ό εξάδελφός μου Ραφαήλ 'Ιχούρρα, είνε ό άσπονδότερος έχθρός μου, ό λυσσώδεστερος έχθρός τής οικογενείας μου.

Τά είχα κυριολεκτικώς χαμένα.
 Άνέφραστη χαρά πλημμύριζε τήν καρδιά μου.

—Ότε, έτραύλισα, δέν ήρθατε έδώ γι' αυτόν ; Δέν έπεριμένετε αυτόν ;

—Άστειεύστε, λοχαγέ ;
 —Σας ζητώ συνώνμη, σενοριτά, άλλα είμαι κυριολεκτικώς άνω-κάτω. Σας παρακαλώ λοιπόν, εξηγήστε μου τί συμβαίνει.

—Γενναίε λοχαγέ, άπάντησε ή 'Ιζολίνα, μέ κάποια λύπη στη φωνή της, ήρθα έδώ γιά να σας ευχαριστήσω γιά τό δώρο σας, γιατί ένκινδυνέψατε κι' αυτή τή ζωή σας πρós χάριν μου. Άλλά δυστυχώς σας βλέπω πολύ διαφορετικόν άπ' ότι σας έν γνώριζα. Φαίνεστε θυμωμένος, λοχαγέ...

—Σας ζητώ συνώνμη, σενοριτά, άν σας παρεξήγησα. Άλλά δέν μπορώ να καταλάβω κάτι. Πέστε μου, σας παρακαλώ: "Ηρθατε έδώ, είπατε, γιά να μέ συναντήσετε ;

—Ακριβώς, λοχαγέ.
 —Επεριμένετε έμένα έδώ πάνω ;
 —Ακριβώς.

—Καί ό Κύριος, γιά τόν όποίο μου μιλήσατε, ποιός είνε ;
 —Ό Κύριος ; Ό μικρός ύπηρέτης μου. Δέν σας συναντήσε λοιπόν ; Δέν σας είπε τίποτε ;

Θεέ μου!.. Τώρα πειά τά έκατάλαβαίνα δλα, τώρα καταλάβαινα καλά τί γκάφα είχα διαπράξει.

Ό μικρός που συνάντησα προηγούμενος στην πεδιάδα ήταν ό Κύριος, ό μικρός άπεσταλμένος τής αγαπημένης μου. Μέ περίμενε εκεί, γιά να μέ είδοποίηση να τρέξω να συναντήσω τήν κυρία του. Γι' αυτό έτρεξε κοντά μου καί μου μίλησε όταν μέ είδε...

Τί παρεξήγησις, Θεέ μου!.. Δέν εύρισκα λόγια γιά να δικαιολογηθώ. Είχα πάθει γλωσσόδετη. 'Η καρδιά μου σφιγγότανε, σφιγγότανε... 'Επί τέλους πήρα μιά άπόφασι. Τί χρειαζόντουσαν τά λόγια, τά πολλά λόγια ;

—'Η 'Ιζολίνα μέ κτύπαξε χαμογελώντας μελαγχολικά... 'Εσφυξα κοντά της, βύθισα τό βλέμμα μου στό βλέμμα της, τό γλυκό καί γοητευτικό, τό μαγνητικό τής βλέμμα καί, συγκεντρώνοντας όλες μου τίς δυνάμεις, ψιθύρισα:

—Υο τε απο! (Σ' αγαπάω!..)
 'Η 'Ιζολίνα ντε Βάργας έπαψε να χαμογελά. Τό πρόσωπό της έγινε κατακόκκινο. Τά ώραία της μάτια άστράφτανε. 'Η έκφρασίς της αυτή μ' έτρόμαζε, τό όμολογώ. 'Απόλυτη

οιωπή έπεκράτησε γιά μερικά δευτερόλεπτα.

Τέλος τά χείλη της έκίνηθησαν.
 Μου μίλησε. Μου μίλησε σιγανά, συγκινημένα, μέ φωνή ποδ-
 τρεμε :

—Κύριε, μου είπε, θέλω να μάθω ένα πράγμα άπό σας καί σας παρακαλώ να μου άπαντήσετε ειλικρινώς. Πέστε μου, κύριε, τά λόγια που μου είπατε είνε ειλικρινή ; Μου μιλήσατε μέ τη: καρδιά σας ;

—Σενοριτά, άπάντησα, τά λόγια μου προέρχονται άπό τά βάθη τής ψυχής μου.

—Ευχαριστώ, λοχαγέ! Καί τώρα ;.. Τώρα δέν ζητάτε να σας δώσω μιά άπάντησι σ' αυτό που μου είπατε ;

—Λαχταρούσα ν' άκούσω τήν άπάντησι αυτή. Κι' όμως, δέν τολμούσα να κάμη μιά τέτοια έρώτησι. Δέν είχα τό θάρρος. 'Αν ή 'Ιζολίνα μου άπαντούσε κατά τρόπο, όχι καί τόσο θερμό καί παρήγορο ;

—Διστάζετε, λοχαγέ ; μ' έρώτησε, χαμογελώντας. Φοβάστε μήπως ή καρδιά μου δέν είνε έντελώς έλεύθερη ; 'Ισως όμως άγαστε καί δικήν...

—'Ετρόμαξα.
 —Τί έννοείτε, σενοριτά ; φώναξα μ' άγωνία.
 —'Ανησυχάσατε ; Τί δειλιός που είστε, γενναίε λοχαγέ! Λοιπόν ναί... 'Υπάρχει κάποια ίερή γωνία στην καρδιά μου. Είχα έναν αδελφό τόν όποίο άρπαξαν μιά μέρα ό 'Ινδοί καί δέν τόν ξαναείδα πλέον. Ό αδελφός μου άγαπούσε μιά ώραισιότη 'Ινδή. Τήν είχε πρωταντικούσει μιά μέρα στα δάση καί τήν άγάπησε παράφορα. Μά οι 'Ινδοί τήν έκδικήθησαν κι' αυτή σκληρά, γιατί ανταποκρίθηκε στό αίσθημα του αδελφού μου. Γήν έβαλαν

—όπως μάθαμε—σέ μιά πύργα, μιά μέρα καί τήν έρριξαν σ' ένα ποτάμι, του όποίου οι χειμαρροί είνε όρημτικοί, φρικώδεις, τεράστιοι. 'Ετσι ή άτυχη κόρη κομματιάστηκε στους βράχους, χάθηκε μέσα στους άφρούς! Κι' ό δύστοχος αδελφός μου ; Ποτέ δέν ξανακούσαμε να γίνεται λόγος γι' αυτόν. Μά πάντα τόν θυμούμαι, λοχαγέ... 'Υπάρχει, όπως σας είπα, μιά ίερή γωνία στην καρδιά μου, μέσα στην όποία ζή καί θά ζή πάντα...

—'Ενα δάκρυ κύλησε σ' άθρά της μάγουλα.

—'Ιδού, λοχαγέ, συνέχισε, που σας τά είπα δλα. 'Η καρδιά μου είνε έλεύθερη. Γιατί λοιπόν διατάζετε να μέ ρωτήσετε γι' αυτό που τόσο πολύ σας ένδιαφέρει ;

Είχε δικηο. Κι' όμως έδισταξα, έτρεμα, ίλιγγιώσα.

—'Η ώραία κόρη μ' έκτύπαξε, χαμογελώντας πάντα στα μάτια καί μου είπε μ' έντονη φωνή :

—Πέστε μου τουλάχιστον, γιά μιά άκόμη φορά ότι μ' αγαπάτε. Ξαναπέστε το... Πέστε το να τό άκούσω μιά άκόμη φορά...

—Σας αγαπάω, ναί, σας αγαπάω τρελλά, σενοριτά, τής άπάντησα.

—Μου όρκίζεστε πως ή καρδιά σας άνήκει ολόκληρη σέ μένα ;

—Ό, σενοριτά, γιάτί μου τό λέτε αυτό! Φαντάζεστε ότι μπορώ ν' αγαπάω συγχρόνως καί καμμιά άλλη ; Μά άφού τό άπατείτε, ναί, σας όρκίζομαι ότι ή καρδιά μου άνήκει μόνον σέ σας καί σέ καμμιά άλλη!..

Τά μάτια τής 'Ιζολίνας ντε Βάργας άστραφαν άπό χαρά.

—Ευχαριστώ!.. Σας ευχαριστώ!.. μου ψιθύρισε.

—Μόνον αυτό έχετε να μου πητε, 'Ιζολίνα ; τήν ρώτησα, τρέποντας άπό συγκίνηση.

Δέν μου άποκρίθηκε άμέσως.

—Γόρισε τό βλέμμα της πλάι, σαν νάθελε να πνίξη κάποια συγκίνηση καί άπάντησε :

—'Όχι, λοχαγέ Βάρφιλντ. 'Εχω να σας πώ καί τρία άλλα πράγματα ακόμα...

—Σας άκούω, σενοριτά.
 —Λοιπόν, λοχαγέ, εκτός άπό τίς ευχαριστίες μου καί τήν ευγνωμοσύνη μου, έχω να σας προσφέρω τρία άκόμη πράγματα. Κυττάξτε γύρω σας... 'Η έκτάσις που βλέπετε, είνε δικές μου, προίκα μου, μου άνήκουν. 'Αν θέλετε, μπορούν ν' άνήκουν καί σέ σας.

Σώπασε γιά μιά στιγμή καί κατόπιν συνέχισε :
 (Άκολουθεί)

